

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **JUDr. A. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2007, č. j. 42 Cad 160/2007 - 15,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně napadá včas podanou kasační stížností ze dne 28. 12. 2007 shora označené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta její žaloba ze dne 20. 6. 2007 směřující proti rozhodnutí žalované č. j. 3406/4613/0257/2006/JTU ze dne 23. 1. 2007, jímž žalovaná jako odvolací orgán změnila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem č. j. 26291 - 020 - 04613 - 058461 - 06/AHL/PPI/187 ze dne 30. 10. 2006 tak, že bylo vysloveno, že žalobkyně není ani plně invalidní, ani částečně invalidní.

Žalobkyně se domáhala u krajského soudu, aby tento soud jednak uvedené rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2007, č. j. 3406/4613/0257/2006/JTU, zrušil a jednak, aby rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2006, č. j. 26291 - 020 - 04613 - 058461 - 06/AHL/PPI/187, o částečné invaliditě žalobkyně

v plném rozsahu potvrdil. Krajský soud v Ústí nad Labem podání žalobkyně ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl pro opožděnost, neboť žaloba proti rozhodnutí, jež žalobkyni bylo doručeno dne 25. 1. 2007, nebyla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu požadavku ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., ale až dne 20. 6. 2007, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty, jejíž zmeškání nelze podle § 72 odst. 4 prominout.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž se obsáhle vyjadřuje ke svému zdravotnímu stavu, který je podle jejího mínění s odkazem na lékařská vyšetření dlouhodobě nepříznivý a způsobuje ztížené životní podmínky. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, jak tvrdí v žalobě, že je invalidní, a rovněž je přesvědčena o tom, že žalobu podala k soudu včas. Podle jejího mínění nebylo možno proti rozhodnutí žalované podat do dvou měsíců ode dne doručení samostatnou žalobu, neboť žalobkyně čekala téměř 7 měsíců, a po přerušení řízení o částečný invalidní důchod 4 měsíce, na rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, v jehož poučení je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu k příslušnému krajskému soudu do dvou měsíců ode dne doručení, což žalobkyně podle svého přesvědčení učinila v zákonné lhůtě, když se na krajský soud obrátila se svojí žalobou ze dne 20. 6. 2007. Kasační stížnost stěžovatelka podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a navrhuje, aby rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná uvedla, že se k obsahu kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Stěžovatelka svou námitku subsumuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatňuje důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nesprávné právní posouzení ze strany krajského soudu a tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby. Pokud krajský soud její podání odmítl, posoudil věc nesprávně; kasační stížnost založená na takovémto tvrzení může být úspěšná, pokud by soud aplikoval na správně a úplně zjištěný skutkový stav nesprávnou právní normu, anebo normu sice přílehavou, ale podal by takový její výklad, jenž by Nejvyšší správní soud nemohl akceptovat. Stěžovatelka by tak mohla být úspěšná pouze v případě, že by její námitka ve vztahu k zákonnosti usnesení byla důvodná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle odst. 4 citovaného ust. § 72 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Podle § 46

odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

V daném případě Krajský soud v Ústí nad Labem podání žalobkyně ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl pro opožděnost, neboť žaloba proti rozhodnutí, jež žalobkyni bylo doručeno dne 25. 1. 2007, nebyla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu požadavku ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., ale až dne 20. 6. 2007, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty, jejíž zmeškání nelze podle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. Nelze rovněž přisvědčit námitce stěžovatelky, že podle jejího mínění byla žaloba proti shora citovanému rozhodnutí žalované podána včas, neboť pokud se stěžovatelka domnívala, že rozhodnutí žalované č. j. 3406/4613/0257/2006/JTU ze dne 23. 1. 2007 je rozhodnutím správního orgánu, proti němuž lze podat žalobu, měla tak učinit a v zákonné lhůtě se se svojí žalobou na příslušný soud obrátit.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému neshledal v postupu krajského soudu pochybení, když byly tímto soudem shledány důvody pro odmítnutí žaloby pro opožděnost.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že i kdyby v daném případě nebyl soudem shledán důvod pro odmítnutí žaloby pro opožděnost, tak hlavním důvodem pro odmítnutí žaloby by byla skutečnost, že podle § 97 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, rozhodnutí podle § 95 a § 96 odst. 1 citovaného zákona, kterými byla zjištěna plná invalidita nebo částečná invalidita zaměstnance neschopného práce, jsou podkladem pro rozhodování o výplatě nemocenského a pro rozhodování o další výplatě nemocenského a pro rozhodování o přiznání plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu. Rozhodnutí podle § 95 a § 96 odst. 1, která jsou podkladem pro rozhodnutí o výplatě nemocenského a pro rozhodnutí o přiznání plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu, soud přezkoumává jen při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o těchto dávkách. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na své rozhodnutí ze dne 7. 6. 2006, č. j. 6 Ads 41/2005 - 24, podle kterého rozhodnutí o přechodu z pracovní neschopnosti do invalidity podle § 94 až § 98 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nepodléhá samostatně přezkumu ve správním soudnictví. Takové rozhodnutí soud přezkoumá jen k žalobě proti rozhodnutí o zastavení výplaty dávky nemocenského pojištění či proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dávku důchodového pojištění (§ 97 věta druhá cit. zákona, § 70 písm. f/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu